

Arrest

nr. 213 248 van 30 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emile Banningsstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 februari 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2018.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TOUMANOVA, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, via een op 7 december 2009 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Hij stelde hierbij sedert 2003 in het Rijk te verblijven.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 8 april 2011 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker en A.S. legden op 14 juli 2011 een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.4. Op 7 september 2011 diende verzoeker, in functie van A.S., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding weigerde op 29 maart 2012 verzoekers verblijfsaanvraag van 7 september 2011 in te willigen.

1.6. Verzoeker diende op 7 augustus 2012 een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam, in antwoord op verzoekers verblijfsaanvraag van 7 augustus 2012, op 29 oktober 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

1.8. Bij arrest nr. 141 504 van 23 maart 2015 verwierp de Raad het beroep gericht tegen de beslissing van 29 oktober 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en vernietigde hij de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Verzoeker diende op 6 mei 2015 een derde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 4 november 2015, in antwoord op verzoekers derde aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11. Verzoeker diende 24 november 2015 een vierde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 23 mei 2016, in antwoord op verzoekers vierde aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.13. Verzoeker diende op 15 juni 2016 een vijfde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 13 december 2016, in antwoord op verzoekers vijfde aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.15. Verzoeker diende op 10 januari 2017 een zesde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 6 juli 2017, in antwoord op verzoekers zesde aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.17. Bij arrest nr. 190 492 van 6 juli 2017 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van 23 mei 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.18. Verzoeker diende op 12 juli 2017 een zevende aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.19. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 11 januari 2018, in antwoord op verzoekers zevende aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 16 januari 2018 ter kennis werd gebracht, vormt de bestreden beslissing.

1.20. Verzoeker diende op 16 januari 2018 een achtste aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.21. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 11 juli 2018, in antwoord op verzoekers achtste aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.22. Verzoeker diende op 17 juli 2018 een negende aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting is gebleken dat verzoeker op 17 juli 2018 een nieuwe aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indiende.

De Raad stelt vast dat verzoeker door het opnieuw indienen van een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie uitdrukkelijk zijn wil te kennen heeft gegeven om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan verweerder teneinde deze ervan te overtuigen zijn standpunt, dat hij heeft geuit naar aanleiding van de voorgaande aanvragen, te wijzigen en toch een verblijfstoelating te verlenen op basis van een aantal aanvullende toelichtingen en overtuigingsstukken. De vernietiging van de op 11 januari 2018 genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan slechts tot gevolg hebben dat verweerder een nieuw standpunt dient in te nemen over verzoekers verblijfsaanvraag. Verweerder is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen gelet op het feit dat hij op 17 juli 2018 reeds door verzoeker werd gevat. Er dient in casu dan ook te worden geconcludeerd dat het indienen van een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aldus een gewijzigde omstandigheid inhoudt waardoor verzoeker niet langer doet blijken van het vereiste actueel belang (cf. in dezelfde zin: RvS 4 april 2003, nr. 117.943, RvS 14 november 2006, nr. 164.727). Verzoekers raadvrouw weerlegt deze vaststelling niet door erop te wijzen dat de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 16 januari 2018 niet werd ingewilligd en dat verweerder voormelde weigeringsbeslissing heeft gegrond op dezelfde motieven als deze die zijn opgenomen in de in casu bestreden beslissing. Het feit dat verzoeker het nuttig achtte om, alvorens de Raad uitspraak deed omtrent een door hem ingestelde beroepsprocedure, op 17 juli 2018 nogmaals een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen impliceert dat hij er zelf van overtuigd is dat, op basis van de door hem bij de nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken en verstrekte toelichtingen, een andersluidende beslissing kan volgen. Waar verzoekers raadvrouw er tevens op wijst dat zij in het verzoekschrift aangaf dat het nuttig zou zijn om een prejudiciële vraag te stellen aan

het Grondwettelijk Hof dient te worden gesteld dat zij ook hiermee niet aantoonbaar dat verzoeker nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Er moet worden benadrukt dat het stellen van een prejudiciële vraag slechts vereist is indien dit nodig is om een rechtspunt te kunnen beslechten en dat de Raad slechts dient over te gaan tot een onderzoek ten gronde van een middel indien vaststaat dat een verzoekende partij een belang heeft bij het ingestelde beroep.

Verzoeksters raadsvrouw toont niet aan dat verzoeker een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van de beslissing van 11 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het beroep is, nu geen actueel belang wordt aangetoond, onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK